

[Albertsen.]

ikke, man fra nogen side vil mene, at resultaterne motiverer en fortsat streng-
hed — det ville i hvert fald undre mig
betydeligt.

Uanset al denne strenghed er der selv-
følgelig sket lempelser tid efter anden,
selv om det er gået langsomt. Det er i øvrigt
min alvorlige overbevisning, at det efter-
hånden er ved at gå op for alle borgere, at
kirken ikke er tjent med at anvende nogen
form for magt eller lovtvang. Man bør ikke
lade lovgivningsmagten blande sig i, hvad
landets borgere ønsker at anvende søn-
og helligdagene til. Jeg tror, at sandhed
og ægthed på dette område vil tjene kirkens
og menighedernes interesser bedst.

En helligdagslovgivning, der lovbefaler
højtideligheden uden bund i realiteterne,
er intet værd, skrev det konservative dag-
blad Aalborg Stiftstidende. Jeg deler helt
dette syn.

Det lovforslag, som den højtærede justits-
minister nu har fremsat, er efter min og
vel også mange andres mening ikke helt
tilfredsstillende, men det indeholder dog
så betydelige fremskridt i forhold til den
gældende lov, at det må kunne samle et
enigt folketing eller i det mindste et stort
flertal, vel ikke mindst fordi så mange af
den nuværende helligdagslovs bestemmelser
virker helt urimelige i dagens Danmark,
anno 1962, hvilket ikke kan forundre,
når man erindrer sig, at mange af bestem-
melserne stammer fra en lovgivning af
1845.

Personlig så jeg helst, at loven kun fik
én paragraf, nemlig lovforslagets første,
suppleret med en straffebestemmelse. Forsla-
gets første paragraf lyder:

„Der må ikke på folkekirkens helligdage
foretages noget, hvorved gudstjenesten
forstyrres.“

Jeg er overbevist om, at en sådan for-
mulering af loven ville være i alles interesse,
først og fremmest i kirkens og menighedens
interesse. Måske kunne man så, som en
anmærkning til loven, også tilgodese de
øvrige religiøse samfunds ønsker om en
eventuel beskyttelse. Jeg tænker på de
jødiske menigheder, adventisterne og måske
andre. Men hvis man ikke kan komme så
langt, vil jeg også med behersket tilfredshed

stemme for og anbefale tinget at stemme
for ministerens forslag.

Det vil være nærliggende i denne forbin-
delse at citere Kristeligt Dagblads ledende
artikel af 8. ds. — med formandens til-
ladelse —:

„Når det føles naturligt at revidere
helligdagsloven, er det ikke blot, fordi
tiden i visse henseender er løbet fra den —
f. eks. kunne teatre få lov at spille om
søndagen før kl. 16, men ikke biografteatre —
men også fordi den gennem et utal
dispensationer efterhånden var gennem-
hullet som en si. Med de forenklede be-
stemmelser er det justitsministerens håb,
at der ikke vil vise sig noget stort behov
for dispensationer. Forhåbentlig får han
ret. De betydelige dele af det danske folk,
der ikke hver påske finder anledning til
at hyle op om den lovbefalede stilhed,
vil i hvert fald kun kunne hilse den nye
lov med tilfredshed, såfremt administra-
tionen af den bliver fast og konsekvent.“

Mon ikke mange, også af de tidligere
protesterende, vil kunne acceptere denne
vurdering? Jeg håber det.

I ly af den nuværende lov har man f. eks.
hver påske kunnet se biografteatre danne
rammen om rejsefilm ledsaget af foredrag,
hvoraf mange har været fremragende, men
adskillige hverken lødige eller gode. I påsken
1961 kunne man i hovedstaden se „Oplev
paradistilværelsen på kærlighedsøerne“ eller
„Blandt nøgne indianere og vilde dyr“,
men man måtte ikke se Kaj Munks „Ordet“
eller „Kongefilmen“.

Disse urimeligheder vil nu i det mindste
ophøre skærtorsdag og påskelørdag.

Lad os så se på, hvorledes praksis på
dette område er, jeg tror, det tjener sagen
bedst. Vi kender jo alle, hvorledes borgerne
i pinsen — uanset lovgivningen herom;
pinsen er jo og bør i enhver henseende
være en glædens fest, men fastholdes også
efter forslaget som højhelligdag — har
tradition for rundt omkring at fejre pinse-
morgen med musik også på restauranter —
ulovligt, ja vel, men det accepteres af alle.
Eller den enestående aktivitet, der udfoldes
inden for foreningslivet, som netop på de
stille dage får en voldsom vækst, og over
for dette kan ingen gribe ind.

Det er heller ikke ukendt, at siden den
nuværende lov blev vedtaget, har alle